

РЕШЕНИЕ

№ 7350

гр. София, 17.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 16.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7956** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.1, ал.1 и ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по подадена на 27.07.2018г. в АССГ жалба от О. Т. М. ЕГН [ЕГН] имаща характер на искова молба, с която предявява иск срещу Главна Дирекция Охрана, за причинени му неимуществени вреди, уточнена относно цената, ответника и основанията на иска.

Исковата претенция е с предмет обезщетение за присъждане на неимуществени вреди в размер на 15 000лв., поради причинени неимуществени вреди, изразяващи се в нечовешко и унижително отношение, породило усложнения на дискова болест, предизвикано от превозването на ищеца с микробус на ГДО, на 12.07.2018г. по маршрут от [населено място] – СЦЗ до [населено място] – ОЗ П. с което ответникът поставил ищеца в нечовешки условия за живот и го изтезавал. Като причини посочва, че микробусът нямал прозорци, а седалките били без обезопасителни колани. В микробуса ищецът ударил главата си, вследствие на което изпитал силна болка в областта на главата и кръста. Претендира, че самият микробус бил непригоден за превоз на хора, а като бил превозван с него, били застрашени живота и здравето му и това съставлявало нарушение на правата му без да конкретизира разпоредба. . Също претендира, че ответникът умишлено е създал условия за изтезания на возещите се пътници в микробуса. Ищецът претендира още, че при приемането му в стационара в

П. към него било демонстрирано нечовешко отношение и унижение от държавен служител, което е в разрез с разпоредбата на чл. 2, ал.4 и ал.6 от Кодекса за поведение на държавния служител. Бил подложен на ужасни мъки и страдания от целия персонал по време на престоя му от 12.07.2018г до 16.07.2018г като бил нахапан от дървеници, а от престоя му там получил усложнения на дисковата херния и се обездвижил. Счита, че допуснатите нарушения, с които е подложен на нечовешко третиране чрез поставяне в неблагоприятни условия при движение, които са причинили увреждане на здравето му и са поставили същия в застрашителна среда са основание за образуване на дело по ЗОДОВ за имуществени и неимуществени вреди.

В съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител адв. Б. поддържа исковата молба , като излага доводи за нарушение на чл. 3 от Европейската Конвенция за правата на човека и основните свободи. Претендира присъждане на разноски, направени за адвокатско възнаграждение, за което представя списък.

Ответникът – Главна дирекция Охрана, оспори исковата претенция в писмен отговор, постъпил на 22.06.2020г. Във връзка с указанията на съда дадени с Разпореждане № 4942/06.08.2018г. по адм. дело 7956/2018г., настоящият състав съобрази, че с определение от 12.11.2019г. /л. 27/ от адм.д. № 7956/18г. на АССГ, съдебното производство по делото е разделено, като същото продължава по иска за вреди, предявен от О. Т. М., срещу ответник Главна дирекция „Охрана“ на основание транспортирането на ищеца от С. до П. с бус на ГДО на 12.07.2019г. С определение от 04.05.2020г. по адм. дело № 7956/2018г. съдът определя, че съвместното разглеждане на исковите е недопустимо. Указва възможност на ищеца за подсъдност по иска му срещу ГДИН.

В производството пред настоящия съд при разглеждане на делото, ответникът Главна дирекция „Охрана“, е представил писмен отговор от 22.06.2020г. В изпълнение на указанията на съда с определение от 16.07.2020г. предоставя заверено копие на „Правила за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на ГД „Охрана“, както и заповед № ЛС – 04 – 1228/14.07.2017г. на министъра на правосъдието.

В писмения отговор на ответника на първо място се твърди, че исковата претенция е недопустима, по съображение, че исковата молба не отговаря на изискванията на чл. 127, ал.2 от ГПК, във връзка с чл.144 от АПК, тъй като ищецът не бил посочил доказателствата, които да установяват незаконосъобразните действия или бездействия, от които претендира вредите. По основанията на иска счита, че не са налице елементите от фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ за да се ангажира отговорността на държавата за вреди.

Същевременно ответникът в писмената защита е посочил, че на 12.07.2018г. на основание Заповед № 3 – 895/11.07.2018г. на директора на РД „Охрана“ - С., ищецът е конвоиран от Затвора С. до затвора [населено място] за осигуряване на участието му на 13.07.2018г. в съдебно заседание пред Районен съд Пловдив, по дело № 3941/2018г. Посочени са конкретни лица, с които е конвоиран до там – 10 задържани и 4 служители. Посочено е още, че ищецът е конвоиран със специализиран, преоборудван

автомобил И. с ДК [рег.номер на МПС] . В отговора ответникът е изложил и съображения за нормативните изисквания към този вид автомобили, като конкретно се е позовал на изискванията на Наредба № Н – 3/18.02.2013г. Автомобилът е регистриран съгласно ЗДВП, като превозно средство със специален режим на движение. За твърденията си ответникът прилага като доказателства към исковата молба – заверено копие на свидетелство за регистрация №[ЕИК]/17.06.2015г., заверено копие на чл.15 от Правила за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на ГД „Охрана“ към министъра на правосъдието, утвърдени със Заповед № ЛС – 04 – 1228/14.07.2017г., заверено копие на заповед № 3 – 895/11.07.2018г. на директора на РД „Охрана – С.“.

При разглеждане на исковата претенция по дело № 7956/2018г. по делото са приети писмени доказателства – административна преписка на ответника, молба от 29.07.2020г., с представени в цялост заповед на министъра на правосъдието и правила за условията и реда за осъществяване на конвойна дейност от служители на ГДО, молба от 03.08.2020г., с която свидетеля И. М. К. заявява, че не познава ищеца и не желае да присъства по делото, медицински документи – резултат от компютърно – томографско изследване от 21.08.2018г. /л.126 и сл. от делото/, искане за образно изследване , медицинско направление, и експертно решение с поставена диагноза, свидетелство за регистрация на автомобила, с който според отговора на исковата молба е конвоиран ищеца на дата 12.07.2018г. Разпитани са свидетелите Р. Н. Р. и Ф. И. А. - в открито съдебно заседание от 17.08.2020г. И. М. К. в открито съдебно заседание от 16.11.2020г. Разпитите са проведени чрез видеоконференция .

По фактите, съставляващи основание на иска, съдът приема за установено следното:

От отговора на исковата молба, представен от ответника ГДО, с оглед признаването на конкретни факти и обстоятелства, съдът приема за установено, че ищецът действително на посочената в исковата молба дата – 12.07.2018г. е бил конвоиран по маршрут Затвора С. – затвора [населено място] заедно с 10 задържани, като не са посочени поименно.

Свидетелят Р. Н. Р. е заявил, че познава ищеца от конвоя, като на въпросите на съда относно обстановката по време на пътуването , същият заявява, че няма спомен. При разпита на свидетеля Ф. А., същият твърди, че е съкилийник на ищеца. Твърди още, че последният е бил трудно подвижен, в лошо здравословно състояние. От разказа на ищеца той разбира, че условията в превозното средство били много лоши – нямало никакви предпазни колани, местата за сядане не били обособени, а представлявали една ламаринена пейка. Твърди от личен опит, че в действителност при транспонирането се създава лоша среда за транспонираните и често се налагало някой да сядат на земята. В конкретния случай на превозване на ищеца от С. до П. свидетелят не е присъствал.

Свидетелят И. М. К. в заседание проведено на 16.11.2020г. е заявил, че не помни точно с кои хора е бил конвоиран, както и че няма спомен относно конкретна дата на конвоирането. Твърди, че знае какви са местата за сядане – метални пейки с прегради ,

конкретно за транспонирането му от С. З. до П. заявява, че седалките били нормални.

От представената по делото медицинска документация за ищеца се установява следното:

От представените медицински бележка от 09.10.2018г. се установява, че лицето О. Т. М. е с поставена диагноза дискова херния , като е отбелязано, че същият е трудноподвижен сутрин. В резултата от компютърно – томографско изследване от 21.08 2018г., издадено от Пета Многопрофилна болница за активно лечение – С. ЕАД и проведеното изследване е посочена диагноза медианна дискова херния. С експертно решение ма ТЕЛК № 0335 от 21.04.2019г. са изложени твърдения, че лицето е с 30 % трайно намалена работоспособност като водеща диагноза се сочи - увреждания на межпрешленните дискове в пояския и другите отдели на гръбначния стълб, а като общо заболяване се е посочено – медианна дискова херния L5 – Eс1. Дискова протрузия L3-L4. Левостранна лумбосакрална радикулопатия L5 и Eс1. Всички медицински документи са издадени след датата на транспониране - 12.07.2018г.

Оплакванията на ищеца, съставляващи основание на исковата молба са, че от условията на превоза претърпял болки в кръста, а поради липса на обезопасителен колан , след като му била предоставена възможност да седне на пейката , залитнал и си ударил главата от бързата скорост и рязкото спиране. От медицинската документация не могат да се изведат данни, свързани пряко със събития от 12.07.2018г и посочените оплаквания на ищеца, свързани със здравословното му състояние и за които се претендира, че са причинени от органите на ГДО Охрана.

От събраните по делото доказателства също се установява, че конвоирането по посочения маршрут е осъществено със специализиран автомобил И. с ДК [рег.номер на МПС] . Като доказателство по спора е представено свидетелството за регистрация на автомобила, от който е видно, че действително този автомобил е регистриран като автомобил със специално предназначение. Що се касае до обрудването на автомобила - с метални пейки, които нямат обособени седалки за всяко лице, и без обезопасителни колани, то същото съдът приема това състояние за установено от разпитаните по делото свидетели.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Предвид качеството на ищеца на лице, срещу което към процесната дата – 12.07.2018г. се води наказателно производство, регламентацията на правата му по правото на ЕС попада в областта на споделената компетентност между Европейския съюз и държавите членки, съгласно чл.4, параграф 2, букви ж) пространство на свобода сигурност и правосъдие от договора за функционирането на ЕС. Компетентността на ЕС да приема актове в тази област е конкретизирана в член 82, параграф 2 ДФЕС, която предвижда, че доколкото това е необходимо за улесняване на взаимното признаване на присъдите и съдебните решения, както и на полицейското и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси с трансгранично измерение, Европейският парламент и Съветът, като приемат директиви могат да установят минимални правила. Тази разпоредба също предвижда, че тези директиви обхващат,

„а) взаимната допустимост на доказателства между държавите членки; б) правата на лицата в наказателното производство ; в) правата на жертвите на престъпления; г) други специфични аспекти на наказателното производство, които Съветът определя предварително чрез решение. Към настоящия момент, по отношение на лица, в положението на ищеца, по правото на ЕС са приети само директиви, които касаят само процесуалните права на заподозрени лица или на обвиняеми в рамките на наказателното производство – актове по чл.82, параграф 2, буква б) ДФЕС. На посоченото правно основание от ДФЕС са приети Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22.05.2012 г. относно правото на информация в наказателното производство; Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство.

Към 12.07.2018г. регламентация по правото на ЕС е налице само в областта на процесуалните права на заподозрени лица или на обвиняеми в рамките на наказателното производство. Що се касае чл.82, параграф 2, буква г) ДФЕС – други специфични въпроси в наказателното производство, такива разпоредби не са приети понастоящем. Следователно, през исковия период няма действаща уредба по правото на ЕС, касаеща материално-правни въпроси по отношение на такива лица, като условията на задържане или за конвоиране.

В конкретния случай не е пряко приложим и чл.91, ДФЕС, конкретно параграф 1, буква в) мерки за подобряване на безопасността на транспорта, то тази норма не може да бъде извадена от контекста и да се прилага сама за себе си, такива мерки са приложими само по отношение на транспорт с трансграничен елемент, т.е когато е упражнена свобода на движение при предоставянето на транспортни услуги. Най-малкото, предвид данните за конвоирането на ищеца само в рамките на [населено място] – [населено място] , на 12.07.2018., такъв трансграничен елемент е изключен. Независимо от това, българската държава е въвела както изискванията на ЕС в областта на транспортните средства чрез НАРЕДБА № 60 от 2009г. за одобряване на типа на нови превозни средства и техните ремаркета (ДВ, БР. 40 от 2009г.), в число и на изискванията на правилата на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации (И. на ООН) Единни изисквания относно одобрението на моторни превозни средства от категория М2 или М3 по отношение на тяхната обща конструкция (ОВ L 373, 27.12.2006 г.) Така според Приложение № 1 към чл. 1, т. 4 от наредбата, „1.2. "Седалка" е конструкция, която може да е или да не е съставна част от конструкцията на превозното средство, оборудвана с тапицерия, предназначена за настаняване в седнало положение на едно лице. 1.2.1. Терминът "седалка" обхваща както индивидуалните седалки, така и седалките тип "пейка", Видно от Приложенията към наредбата ,що се касае до обезопасителните колани, системи за закрепване, във всички случаи са посочени като приложими изискванията на Регламент (ЕО) № 661/2009 и съответното правило на И. на ООН..Що се касае до приложението на правото на ЕС в областите на споделена компетентност с държавите членки, съгласно чл.2, параграф 2 от ДФЕС, както ЕС така и държавите членки могат да приемат актове в тази област – първото изречение, а съгласно второто изречение на разпоредбата, държавите-членки упражняват своята компетентност само доколкото Съюзът не е упражнил своята. Доколкото в областта на правото на ЕС не са приети

изрични разпоредби за оборудването и изискванията към автомобилите при конвоиране на лица в положението на ищеца, в нито една от двете области, са приложими изцяло разпоредбите по националното.

Що се касае до приложението на правото на ЕС в областите на споделена компетентност с държавите членки, съгласно чл.2, параграф 2 от ДФЕС, както ЕС така и държавите членки могат да приемат актове в тази област – първото изречение, а съгласно второто изречение на разпоредбата, държавите-членки упражняват своята компетентност само доколкото Съюзът не е упражнил своята.

От всичко изложено следва, че правото на ЕС не е приложимо към правното положение на ищеца и предявените от него искове за вреди от конвоирането му - за главница и лихви, в качеството на лице, срещу което се води наказателно производство.

Правна квалификация и допустимост на иска за вреди:

В казуса по делото се претендират вреди, причинени от необезопасяването на ищеца с предпазен колан по време на конвоирането му на 12.07.2018г. от затвора [населено място] до затвора в [населено място]. По време на конвоирането бил в застрашено положение, претендира че се ударил в главата, а от неудобствата при пътуването получил болки в кръста, поради което претендира, че е претърпял неимуществени вреди, за което счита, че следва да му бъде заплатено парично обезщетение.

Исковите претенции изхождат от лице, имащо активна процесуална легитимация и са насочени срещу юридическо лице, в чиято структура се намират органите, от чиито действия и бездействия ищецът претендира, че е претърпял вредите.

Исковите претенции следва да се квалифицират по чл.1, ал.1 вр. чл.4 от ЗОДОВ, като редът за разглеждането и изискванията за допустимостта им се подчиняват на правната уредба по АПК - чл.203 -чл.207 АПК.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при разрешаването на въпроса за предпоставките, при които уврежданият може да търси обезщетение, но незаконосъобразните административни актове, действия или бездействия са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Исковите по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс, като местната подсъдност се определя по чл. 7, ал. 1 (чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ). Разпоредбата на чл.203 АПК предвижда, че гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни

органи и длъжностни лица.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки е абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение - чл. 1, ал.1, вр. чл. 4 ЗОДОВ. В случай, че една от тези предпоставки не е на лице, отговорността за вреди на държавата не може да бъде ангажирана.

Видно от данните, съставляващи основание на исковата молба, в казуса по делото се претендират вреди от фактически действия и бездействия на органи и служители на Главна дирекция Охрана. Съгласно чл.204, ал.4 АПК, в този случай незаконосъобразността на действието и/или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за вреди.

Съгласно нормата на чл. 205 АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В разглеждания казус надлежен ответник по иска е Главна дирекция „Охрана“ при Министерство на правосъдието.

Разпоредбата на чл. 391, ал. 2 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) предвижда, че Главна дирекция "Охрана" е юридическо лице със седалище С. към министъра на правосъдието. По силата на чл. 391, ал. 3, т. 6 ЗСВ Главна дирекция "Охрана" конвоира обвиняеми и подсъдими, за които се иска или е постановена мярка за неотклонение задържане под стража, или лица, изтърпяващи наказания в местата за лишаване от свобода, до органите на съдебната власт. Съгласно чл. 1, ал. 2 от Правилата за условията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на Главна дирекция „Охрана“ (Правилата) „конвойната дейност“ е дейност по охрана и изолация на лице/а/ с мярка за неотклонение „задържане под стража“ или изтърпяващо/и наказание в местата за лишаване от свобода, извършвана от конвоен наряд, на място или при движение по определен маршрут, ходом или със специален автомобил. В чл. 2 от Правилата е предвидено, че основните сили, осъществяващи конвойната дейност, включително и охрана и изолация на лицата, са служителите на Главна дирекция „Охрана“ със съответните правомощия.

В настоящия случай претендираните от ищеца вреди са свързани именно с фактически действия и бездействия при и по повод осъществяване на конвойната дейност, по време на която г-н М. твърди, че са му причинени неимуществени вреди. Тази дейност, както се отбеляза, се осъществява от служителите на ГД „Охрана“.

Следователно, предявените от О. Т. М. иск за неимуществени вреди срещу Главна дирекция „Охрана“ е процесуално допустим по чл.204, ал.4 АПК и предявен срещу надлежния ответник по чл.205 АПК.

По основателността на исковата претенция за вреди

Конвоирането на ищеца по описания начин в специален автомобил на ГД“Охрана“ съставлява фактическо действие на органи на тази дирекции и въз основа на конкретна заповед, посочена в отговора на исковата молба.

Съгласно чл.8, ал.2, т.15 от Правилника за устройството и дейността на Главна дирекция „Охрана“ в относимата редакция, предвижда, че министърът на правосъдието „определя по предложение на главния директор изискванията за оборудването на специалните конвойни автомобили“. Правилата, в които са предвидени тези изисквания са приети като доказателство по делото.

Правилата, като административен акт на министъра на правосъдието, тъй като посочените правила представляват изявление, а не фактическо действие или бездействие. Поради това законосъобразността на Правилата не може да бъде обсъждана в производство по иск за вреди на основание чл.204, ал.4 ЗОДОВ. Поради това незаконосъобразност на Правилата, в това число поради несъответствие с акт от по-висока степен, не може да ангажира отговорността на ГД“Охрана“ за фактически действия или бездействия.

Както се посочи, отговорността на държавата за вреди се претендира от незаконосъобразни действия и бездействия при конвоирането на ищеца, за които осъществени според ищеца от органите на Главна дирекция Охрана, която съдът квалифицира като допустима по чл.204, ал.4 АПК, т.е. за вреди от фактическо бездействие и действие на административен орган. Следователно, при разглеждането на исковата претенция не може да се основава, претендира и преценява незаконосъобразност на административен акт, в това число на незаконосъобразен административен акт на министъра на правосъдието, тъй като подлежи на разглеждане по друг ред, и второ, в изричното уточнение на исковата молба по указания на съда,такова основание не е въведено, съответно преценявано с оглед допустимост на иска за вреди.

Също както се посочи до тук, съгласно чл.391, ал.1 и ал.2 от Закона за съдебната власт, към министъра на правосъдието е създадена Главна дирекция "Охрана", която е и юридическо лице, а съгласно ал.3, т.6 от същата разпоредба, Главна дирекция "Охрана" „конвоира обвиняеми и подсъдими, за които се иска или е постановена мярка за неотклонение задържане под стража, или лица, изтърпяващи наказания в местата за лишаване от свобода, до органите на съдебната власт. Именно качеството на такова лице е имал ищеца на процесната дата, като не е спорно – подсъдим. В казуса по делото се установява фактически действия на служители при ГД Охрана, които на 12.07.2018г. действително са конвоирали ищеца по посочения в исковата молба маршрут в служебен бус на дирекцията– автомобил със специален режим на придвижване, а също и предназначение – за конвойна дейност, като действително в този бус няма монтирани обезопасителни колани, следователно, за органите от конвойния наряд не е възниквало задължение за фактическо действие да превозят ищеца със поставени такива колани.

Видно е, че в Правилата за конвойната дейност, обсъдени по фактите, не се съдържа разпоредба, според която на конвоираните лица следва да бъдат поставени такива колани. Също такава норма не се съдържа в Правилника за устройството и дейността на Главна дирекция Охрана, нито в Закона за съдебната власт. Конвоирането на

лица като ищеца е специфична дейност, която се извършва само от изрично предвидени органи – държавни служители и се подчинява на специална уредба. Този извод може да бъде направен от чл. 391, ал. 7 от Закона за съдебната власт, съгласно която: „Устройството и дейността на Главна дирекция "Охрана" се уреждат с правилник, издаден от министъра на правосъдието.“. Съгласно чл.8, ал.2, т.11 от Правилника, министърът на правосъдието: „определя със заповед по предложение на главния директор на ГД "Охрана" Правилата за осъществяване на призоваването, принудителното довеждане и конвоирането на лица“, а съгласно т.15 от същата разпоредба: „определя по предложение на главния директор изискванията за оборудването на специалните конвойни автомобили и етапните конвойни бази;“. Нито в Закона за съдебната власт, нито в Правилника за устройството и дейността на дирекцията, приет от Министерския съвет, нито в Правилата, в частта по – приложение 4 за оборудването на конвойните автомобили, се съдържа разпоредба, която препраща към общите правила на закона за оборудването на автомобилите, с които се конвоират лицата.

Освен това, съответствието на оборудването на автомобилите с изискванията, на които следва да отговаря, е предмет на проверка и преценка при регистрацията на автомобилите, извършва се от съответните органи, компетентни да извършат регистрацията, съгласно Наредба №11-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Така съгласно чл.5, ал. 3, т.4 от Наредбата, при регистрацията на автомобилите звената на МВР извършват необходимите проверки за „4. техническата изправност на превозното средство и неговото комплектоване. Този преглед се извършва при първоначалната регистрация, – чл.32, ал.1, т.1 от Наредбата. Следователно, след като компетентните органи по чл. 5 от Наредбата са извършили необходимите технически прегледи и за комплектоването на специалния автомобил и са издали свидетелство за регистрация, то съдът само в производство, в което се оспорва тази констатация, е компетентен да провери дали е законосъобразна. Съдът следва да зачете правното действие на свидетелството за регистрация на процесния автомобил – като стабилен административен акт. Поради това съдът инцидентно в производство по чл.204, ал.4 АПК не може да пререшава въпроси, които са предмет на проверки при издаването на свидетелството, доколкото издаването му не е предмет на правен спор или на преценка за законосъобразност в процесното производство.

На следващо място, не може да се приеме, че ищецът е дискриминиран по какъвто и да е повод, нито спрямо останалите лица в неговото положение, които са конвоирани с автомобили като процесните, нито по отношение на разположението на седалките, доколкото по такъв начин – по дължината на превозното средство са разположени и в масовия градски транспорт – като метроваковете например, същото е относимо и за вида на седалките в процесния бус – тип пейки, седалки предназначени за повече от едно лице, неподвижно закрепени за превозното средство.

Също не може да се приеме, че по отношение на всички моторни превозни средства от категория М2, какъвто е процесният автомобил, съществува императивно правило за ползване на обезопасителни колани. На първо място, обезопасителните колани, за които претендира ищеца, са за седалки, предназначени за едно лице, а не за седалки тип пейки. На второ място, не се съдържа забрана за използването на седалки тип

пейки в случай като процесния.

Съгласно чл. 149, ал.1, буква б) ЗДвП, определя категория М2 - превозни средства от категория М с повече от 8 места за сядане, без мястото за сядане на водача, с технически допустима максимална маса не повече от 5 t; в превозните средства от категория М2, освен местата за сядане, може да има място за стоящи пътници. Очевидно процесният автомобил е предназначен само за превоз на конвоирани лица и служители на дирекцията. В ЗДвП не съществува абсолютно изискване за предпазни колани на автомобили категория М2 и конкретно за приложимостта на чл.137а ЗДвП и за автомобилите за конвоиране на лица. Тази разпоредба предвижда, че водачите и пътниците в моторни превозни средства от определени категории, сред които и М2, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани, а според чл. 137д., първото изречение от ЗДвП:“ Всички седящи пътници в моторните превозни средства от категории М2 и М3, когато са в движение, използват системите за обезопасяване, с които моторните превозни средства са оборудвани, т.е. оборудвани от производителя. Следователно, изискването за ползване на обезопасителни колани е приложимо само ако автомобилите са оборудвани с такива. Към процесната дата не съществува изискване, всички МПС от категория М2, в това число и за конвоиране на лица, да бъдат оборудвани с обезопасителни колани, за да бъдат допускани до движение по отворените за обществено ползване пътища. Този извод се потвърждава и от изискванията за обществен превоз на пътници, регулирани от Закона за автомобилните превози, конкретно чл. 7б, ал.5 от този закон, ДВ, бр. 80/2018 г., в сила от 29.06.2019 г. Съгласно тази разпоредба, редът за оборудване с обезопасителни колани на моторните превозни средства от категории М2 и М3, клас В, клас II и клас III, за управлението на които се изисква свидетелство за управление от категории D1, D1E, D или DE, които не са оборудвани фабрично с такива, се определя с наредбата по чл. 146, ал.1 ЗДвП.

Следователно, към процесната дата – 12.07. 2018г. не съществува изискване, за използване на обезопасителни колани в конкретното превозно средство при конвоирането на ищеца от Затвора С. до Затвора П. не е налице незаконосъобразно бездействие на служебните лица, непосредствено осъществили конвоя, нито на висшестоящи, доколкото не съществува такава императивно изискване.

Следователно, не е налице първата изискваща се предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ- незаконосъобразно бездействие.

От фактите по делото не следва и незаконосъобразно действие, твърденията на ищеца, че поради шофирането на водача на автомобила е бил застрашен от увреждане, е хипотетично, такива данни няма по делото, още повече, че се касае за автомобил със специален режим на движение, както претендира ответника и който може да не спазва определени правила при придвижването си но без да засяга безопасността на движението. Също не се установи по делото и незаконосъобразно действие на служителите от наряда, пряко осъществили конвойната дейност, в противоречие със забраната по чл. 6, ал.1, респективно визирани в ал. 2 на същата разпоредба.

Твърденията на ищеца за поставянето му в застрашено положение са изцяло хипотетични, не се подкрепени и твърденията му за здравословното състояние, доколкото се касае за седалки тип пейки от незапалим материал, т.е. без тапицерия,

то неудобствата от твърдата пейка при пътуването следва да бъдат приети за нормална последица и необходими с оглед правилата за сигурност, които следва да бъдат прилагани спрямо лица, в положението на ищеца на процесната дата. Що се касае до разрешението по принцип за такива лица да ползват самостоятелно колани, следва да се отбележи, че се касае по принцип за вещи с повишен риск от увреждане и е напълно логично ползването на такива вещи да не бъде регламентирано за всички. Видно от публично обявения списък за разрешените вещи от лицата, лишени от свобода и задържаните под стража, като ищеца, в част III е предвидено ползването на колан за панталон само след изрично разрешение от началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие, т.е. не само се изисква допълнително разрешение за такава вещь, но и не е предвидена възможност за ползването на такава вещь с разрешение на съответното длъжностно лице от следствения арест, което е допълнителен аргумент за риска от ползването на определени вещи от лица в положението на ищеца.

На основание изложеното, по съображение, че не се установява незаконосъобразно бездействие или действие на орган при ГД Охрана на конкретната дата – 12.07.2018г. и по повод конвоирането на ищеца от сградата на Затвора в С. до Затвора П., не е изпълнено първото изискване за незаконосъобразна дейност на административен орган, и отговорността на държавата не следва да бъде ангажирана.

На основание всичко изложено, исковите претенции на О. Т. М. ЕГН [ЕГН], против Главна дирекция „Охрана“ за присъждане на парично обезщетение в размер на 15 000 лв. за неимуществени щети за периода 12.07.2018г. до 16.07.2018г. вследствие на поставянето му в застрашено положение при превозването му на 12.07.2018г. в бус без седалки и обезопасителен колан, по маршрут от Затвора в [населено място] до сградата на Затвора в [населено място] за участие в съдебно заседание по дело пред Пловдивски районен съд следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Предвид на всичко изложено и на основание ч.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите претенции на О. Т. Н. с ЕГН [ЕГН], против Главна дирекция „Охрана“ за присъждане на парично обезщетение в размер на 15 000 лв. за неимуществени щети, вследствие на поставянето му в застрашено положение при превозването му на 12.07.2018г. в бус на дирекцията без седалки и обезопасителен колан, по маршрут от Затвора в [населено място] до Затвора [населено място] за участие в съдебно заседание по съдебно дело пред Пловдивски районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: